

Poprvé si jí všiml na ulici. Byla drobná, měla bílou porcelánovou pleť a tmavé husté vlasy s hrubě ustríženou ofinou. Její kabát se zdál na zimu moc tenký a uniforma křivě ušitá. Prošla těsně kolem něj a on ucítil osten jejího intelektu. Malá Simone Weilová, napadlo ho tenkrát.

Za pár dní ji uviděl znovu, jak odchází od skupinky studentů spěchajících na hodinu. Zastavil se a hlavou mu proběhlo, co ji asi žene na opačnou stranu. Možná je nemocná a rozhodla se vrátit domů, ale její odhodlaný výraz zračil jiný důvod. Nejspíš zakázané dostaveníčko s nějakým dychtivým mladým mužem. Nastoupila do tramvaje. Nedokázal si vysvětlit, proč se vydal za ní.

Když dojela na svou zastávku, byla natolik pohlacená vlastní trajektorií, že si ho ani nevšimla. Vyšla se k lesu opodál a on několik dob za ní. Nevědomky ho dovedla po kamenité stezce do hustého

háje, který ukrýval veliké jezero, dokonale kulaté a celé zamrzlé. Přes husté větve borovic na něj dopadaly úzké zářezy světla a on ji pozoroval, jak oprašuje sníh z nízkého plochého kamene, sedá si na něj a dívá se na lesklou plochu před sebou. Na nebi se pohnuly mraky a zakryly slunce, a pak ho zase odhalily a scéna byla na chvíli surreálně přesvícená. Najednou se otočila jeho směrem, ale nespátřila ho. Vytáhla z vaku pár otlučených bruslí, nactpala do špiček zmačkané koule papíru a pečlivě vyčistila nože.

Povrch jezera byl hrbolatý a brusle jí špatně seděly. Možná její divoký, nebezpečný styl pramenil právě z toho, že musela svou jízdu přizpůsobovat těmto úskalím. Po několika okruzích nabrala rychlost a ze zdánlivě kymácivé pozice se najednou vymrštila do tekutého vzduchu. Její výskoky měly dechberoucí výšku; dopady byly vychýlené, ale přesné. Pozoroval ji, jak provádí složitou piruetu, prohýbá se a protáčí jako splašená káča. Nikdy předtím neviděl atletiku a umění tak palčivě prolnutu.

Ve vzduchu visel vlhký chlad. Nebe potemnělo a vrhlo na jezero modré světlo. Otevřela zeširoka oči a v dálce zahlédla rozmazané borovice, podlité nebe. Pro ty stromy bruslila, pro to nebe. Měl se otočit a jít pryč, ale dobře se znal, a rozpoznal hluboko v sobě chvění, které pociťoval vždy, když se ocitl tváří v tvář křehkosti: vzácná nádoba, zabalená ve stoletích hadrů, které jeden po druhém odstraní, zmocní se jí a zvedne ke svým rtům. Odešel, než začalo sněžit, a ještě zahlédl její ruku ve vzduchu, jak se protáčela v piruetě, s hlavou skloněnou.

Zvedl se vítr a ona zdráhavě opustila jezero a vyrazila domů. Rozvazovala si tkaničky a přehrávala si s uspokojením svůj den. Vstala brzy, odříkala svou modlitbu ve studentské kapli, a protože už složila všechny státní zkoušky, vytáhla ze skříňky vak s bruslemi a bez zaváhání či jediné výčitky odešla ze školy. Byla premiantkou a prospívala nadprůměrně, přesto ji studium nechávalo zcela chladnou. Ve dvanácti letech ovládla latinu a mávnutím ruky dokázala řešit složité rovnice; zcela samozřejmě zvládala

analyzovat i ty nejnáročnější koncepce. Její mysl byla svalem nespokojenosti. Neměla v úmyslu studium dokončit, ani teď, ani nikdy jindy; bylo jí téměř šestnáct a všechno tohle mělo brzy skončit. Její jedinou touhou bylo ohromit, všechno ostatní bledlo v momentě, kdy se postavila na led a pocítila jeho povrch, jak jí proudí do lýtek skrz nože jejích bruslí.

Ranní mlha, která se brzy rozestoupí, dokonalý den na bruslení. Uvařila si kávu, ohřála v pánvi skrojek chleba a zavolala na svou tetu Irinu, ze zvyku, než si vzpomněla, že teď už je tu sama za sebe. Cestou k jezeru si všimla, že navzdory mrazu jsou ještě na keřích ostružiny, ale nezačala je sbírat. Ze země jako by stoupaly šlahouny páry. Světlo bylo stříbřité a jezero vypadalo jako vyleštěné, jako by ho vycídily něčí velkorysé ruce. Pokřížovala se a vstoupila na led, blažená ze své samoty. Ale nebyla sama.

Prudká zvědavost a jistota, se kterou věděl, že ji tu znovu najde, ho přitáhla zpět k jezeru. V utajení ji pozoroval, jak provádí neobvyklé a komplikované

figury, s nebezpečně a poeticky dlouhými pauzami. Její vytržení ho vzrušovalo; Bůh vdechl život uměleckému dílu. Prohnula se a začala se otáčet v sestupných a vzestupných spirálách, jako by ze sebe strásala třpytivý prach hvězdy, kterou se bezesporu stávala. Brzy od jezera odešel, ale ne dostatečně brzy.

Nebyla si jistá, kdy přesně zaznamenala jeho přítomnost. Nejprve to nebylo nic než pouhý pocit, a pak jednoho rána šibalsky a nenápadně rozpoznala jeho postavu, barvu jeho kabátu a šály, které vystupovaly ze stínu. Nepocítila žádnou zlou vůli, a tak bruslila dál, posílena jeho přítomností. Od jejích jedenácti let ji nikdo neviděl bruslit, ani její teta ne. Jak dny ubíhaly, vpluli postupně oba do svých rolí, propojeni, a stali se jeden druhému tichou, zdrženlivou oporou.

Bez vynuceného školního dělení času, ze kterého se osvobodila, a po tom, co Irina odešla, se její dny slévaly jeden do druhého. Měla jen pramalou představu o čase a žila podle toho, jak světlo sílilo či sláblo.

Toho dne spala déle než obvykle, a venku už svítalo. Ve spěchu prolétla svými ranními rituály, popadla brusle a vyrazila k hájku. Jak se blížila k jezeru, zarazil se její pohled o hranu velké bílé krabice postavené vedle obnažených kořenů starého platanu. Věděla, že je pro ni, od Něj. Položila brusle na zem, odstranila několik těžkých kamenů položených na víku a pomalu krabici otevřela. Ve vrstvách bledého hedvábného papíru ležel světlounce fialový kabát, od pohledu drahý, i když něčím staromódní svršek, důmyslně střižený a lemovaný hedvábným kožíškem. Seděl jí dokonale; široká sukně ve stylu princezny se dala odepnout, aby v něm mohla trénovat. Třesoucíma se rukama prozkoumávala každý detail a žasla nad precizním prošíváním, lehounkým kožíškem a zvláštní barvou, která jako by se s každým pohnutím světla měnila.

Vklouzla do něj a překvapilo ji, jak zázračně hřál, i když se zdál tak lehký. Stydlivě pohlédla směrem, kde stával, jestli uvidí její potěšení, ale nebylo po něm ani stopy. Začala závratně tančit, točila se do-

kola a užívala si melancholický přepych své osamocené radosti.

Nečekaný dar v sobě skrýval malé naděje, slabounký, ale jistý příslib lidského propojení. Cítila radost, ale zároveň strach, jako by takový pocit na chvíli zastřel její nedočkavost bruslit. Žila přeci jen pro bruslení, připomněla si; nezbýval prostor pro nic jiného. Žádná láska, škola, žádné oškrabávání zdí své paměti. Jak se vypořádávala s oděrem zmatku, roztrhla se jí v ruce tkanička. Rychle ji navázala, odepnula si sukni nového kabátu a vstoupila na led.

Já jsem Eugenie, řekla nahlas, nikomu konkrétnímu.